

Kopie

Afgeleverd aan:

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer C / 299 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 964
Datum van uitspraak 21 maart 2019
Rolnummer 2014/BV/35

urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001362167-0001-0026-01-01-1

inzake

1.

wonende te
rijksregisternummer

burgerlijke partij

2.

ondernemingsnummer
identificatienummer
met maatschappelijke zetel te

burgerlijke partij

beide burgerlijke partijen vertegenwoordigd door mr. Dominiek Vandenbulcke, advocaat bij de balie Brussel, op 21 november 2019
beide burgerlijke partijen vertegenwoordigd door mr. Olivia Vermeersch, advocaat bij de balie Antwerpen, loco mr. Dominiek Vandenbulcke, advocaat bij de balie Brussel, op 24 januari 2019

tegen

449 **1.**

beheerder
geboren te   op
wonende te
Belg
rijksregisternummer

verwezene

450 2.

met maatschappelijke zetel te

met ondernemingsnummer

verwezene

de verwezene sub 1 aanwezig en bijgestaan en de verwezene sub 2 vertegenwoordigd door mr. Jo Van Lommel, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 21 november 2018

beide verwezenen vertegenwoordigd door mr. Jo Van Lommel, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 24 januari 2019

1. Ten laste gelegde feiten

De eerste en de tweede

Te

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

op het perceel te aldaar gelegen
gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van

eigendom van met ondernemingsnummer
de met ondernemingsnummer
geboren op , geboren op
en geboren op ingevolge akte
verleden door dhr. notaris te en dhr. notaris te
ontvangen op registratiekantoor op 23 augustus 2004;

in ruimtelijk kwetsbaar gebied, met name in bosgebied

PAGE 01-00001362167-0003-0026-01-01-4

A.

Bij inbreuk op artikel 146,1 ° van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hierna vermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 99, §1, 2°, met name ontbossen in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990 van alle met bomen begroeide oppervlakten bedoeld in artikel 3, §1 en §2 van dat decreet, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

namelijk:

I.

Van 1 april 2006 tot en met 31 mei 2006: de verjaring der strafvordering terzake de tenlastelegging rechtsgeldig gestuit zijnde door daden van onderzoek of vervolging, namelijk de akte van aanstelling als burgerlijke partij dd. 31 mei 2011:

de ontbossing van 1840 m² bos in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 23 augustus 2005 te hebben uitgevoerd,

II.

Van 1 juni 2006 tot en met 13 januari 2007: de verjaring der strafvordering terzake de tenlastelegging rechtsgeldig gestuit zijnde door daden van onderzoek of vervolging, namelijk de akte van aanstelling als burgerlijke partij dd. 31 mei 2011:

de ontbossing van 1840 m² bos in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 23 augustus 2005 te hebben instandgehouden,

De feiten thans strafbaar zijnde ingevolge de artikelen 4.2.1.2°, 6.1.1.1° en 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;

B.

Van 4 mei 2010 tot 27 juli 2011,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° en 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hierna vermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.2° (een ontbossing zoals vermeld in art. 4.15° van het bosdecreet van 13 juni 1990 van een met bomen begroeide oppervlakte bedoeld in artikel 3 §§ 1-2 van dat decreet), hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

namelijk

I.

de ontbossing van 5091 m² bos te hebben instandgehouden na intrekking van de stedenbouwkundige vergunning van 23 augustus 2005 strekkende tot het bouwen van een woning op 28 april 2009 bij besluit van het college van Burgemeester en Schepenen van de gemeente   en na vernietiging door de Raad Van State van de stedenbouwkundige vergunning dd. 21 november 2006 strekkende tot het bouwen van een vrijstaande woning bij arrest van 4 mei 2010,

II.

de ontbossing 1840 m² bos te hebben instandgehouden na de vernietiging door de Raad van State bij arrest van 4 mei 2010 van de stedenbouwkundige vergunning van 19 december 2006 van het college van Burgemeester en Schepenen van de gemeente   strekkende tot "bijkomende ontbossing en heraanplanting terrein";

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van

op 11 maart 2013

Ref.

Bedrag: 122,43 euro

(get) Hypotheekbewaarder,

2. Bestreden beslissing

PAGE 01-00001362167-0005-0026-01-01-4

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 27 januari 2014 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, kamer 1C, werd, na recht te hebben gedaan op strafrechtelijk gebied, als volgt beslist op burgerrechtelijk gebied:

Rechtdoende over de vorderingen van de burgerlijke partijen:

1.

De vordering is deels ontvankelijk. Evenwel is de rechtbank van oordeel dat deze burgerlijke partij geen effectieve schade aantoot.

De vordering wordt afgewezen met betrekking tot de gevorderde schadevergoeding.

De vordering met betrekking tot de meerwaarde en de heraanplanting is niet ontvankelijk gezien beklaagden vervolgd worden voor een stedenbouwkundige inbreuk dewelke door de rechtbank bewezen geacht wordt, waarvoor enkel de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen bevoegd is voor het instellen van een herstellvordering met advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

Wijst het meer- en andersgevorderde af.

2. _____

Deze vordering is deels ontvankelijk.

De VZW toont voldoende haar belang aan en haar rechtsgeldig optreden.

De vordering tot morele schadevergoeding wordt toegekend, doch evenwel meent de rechtbank dat deze beperkt dient te worden tot 1 euro definitief.

De vordering tot herstel is niet ontvankelijk. Beklaagden worden niet vervolgd voor een inbreuk op het Bosdecreet. Zij worden vervolgd voor een stedenbouwkundige inbreuk en dewelke door de rechtbank bewezen wordt geacht en waarvoor enkel de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen met advies

van de Hoge Raad voor herstelbeleid een herstellvordering kan instellen, cfr. art. 6.1.41 §1 VCRO.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

1.

Verklaart de eis deels ontvankelijk doch ongegrond.

Verwijst de burgerlijke partij _____ tot de kosten van haar aanstelling.

2.

Verklaart de eis deels ontvankelijk en gegrond in volgende mate:

Veroordeelt eerste en tweede beklagde solidair om aan de burgerlijke partij _____ te betalen, als schadevergoeding, de som van EEN (1,00) EUR definitief te vermeerderen vanaf heden met de gerechtelijke intresten en de kosten.

Veroordeelt eerste en tweede beklagde tevens solidair tot betaling aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van HONDERD VIJFENZESTIG (165,00) EUR.

Wijst het meer- en andersgevorderde af.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 27 januari 2014 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen:

- op 10 februari 2014 door de burgerlijke partijen _____ en _____ tegen al de beschikkingen hen aanbelangende.

3. Rechtspleging voor het hof

┌ PAGE 01-00001362167-0007-0026-01-01-4 ─┐

3.1.

Op 12 juni 2014 werd door mr. Dominiek Vandenbulcke, advocaat bij de balie Brussel, raadsman van de burgerlijke partij, een verzoekschrift neergelegd op de griffie van het hof van beroep Antwerpen overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

De kennisgevingen van dit verzoekschrift neergelegd op 12 juni 2014 werden regelmatig gedaan op 7 juli 2014.

3.2.

Bij beschikking d.d. 22 september 2014 van de voorzitter van kamer 15 van dit hof werden conclusietermijnen bepaald.

De kennisgevingen van deze beschikking d.d. 22 september 2014 werden regelmatig gedaan op 23 september 2014.

Bij beschikking d.d. 2 juni 2015 van de voorzitter van kamer 15 van dit hof werd de zaak vastgesteld op de terechtzitting van 17 november 2015 om 14.30 uur.

De kennisgevingen van deze beschikking d.d. 2 juni 2015 werden regelmatig gedaan op 3 juni 2015.

3.3.

Op de terechtzingting d.d. 17 november 2015 van kamer 15 van dit hof werd de zaak sine die uitgesteld teneinde de zaak te laten toebedelen aan een kamer met drie raadsheren.

3.4.

Bij beschikking d.d. 22 juni 2017 van de eerste voorzitter van dit hof werd de werking van kamer 15 van dit hof tijdelijk opgeschort met ingang van 1 september 2017.

3.5.

De partijen werden op 12 april 2018 opgeroepen voor de terechtzitting d.d. 2 mei 2018 om 9.00 uur van deze kamer van het hof voor een eventuele regeling van conclusietermijnen en vaststelling van een rechtsdag voor de afhandeling van de burgerlijke belangen.

Op terechtzitting d.d. 2 mei 2018 van deze kamer van het hof werden conclusietermijnen bepaald en werd de zaak vastgesteld op de terechtzitting van 21 november 2018 om 14.30 uur, met een voorziene pleitduur van 60 minuten.

3.6.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 21 november 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- de burgerlijke partijen in hun middelen, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd,
- de verwezenen in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

3.7.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Antwerpen, kamer C4, op 19 december 2018 werd als volgt beslist:

...

Het hof stelt vast dat de verwezenen hun stukken die ze, zoals blijkt uit hun inventaris, bijkomend willen aanwenden in hoger beroep niet ter zitting hebben neergelegd. De debatten worden derhalve heropend om hen toe te laten deze stukken neer te leggen.

...

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

Alvorens recht te doen ten gronde;

Heropent om hoger vermelde redenen de debatten op de terechtzitting van 23 januari 2019 om 14.00 uur;

Houdt de beslissing over de kosten voorlopig aan.

3.8.

De zaak werd verder behandeld op de openbare zitting van 24 januari 2019 (na uitstel van de terechtzitting van 23 januari 2019), waarbij de verwezenen de gevraagde aanvullende stukken hebben neergelegd ter terechtzitting.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling ten gronde

Vorderingen van de burgerlijke partijen

1. De burgerlijke partijen vorderen om

- een aantal in hun syntheseconclusie opgeworpen prejudiciële vragen aan respectievelijk het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen;
- vervolgens hun vordering tot schadevergoeding en de herstellvordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en:
  - de verwezenen te veroordelen, solidair en in solidum, tot het betalen aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding van 2.500 euro,
  - de verwezenen te veroordelen, solidair en in solidum, tot het betalen aan de burgerlijke partij van een schadevergoeding van respectievelijk 2.500 euro en 30.000 euro

- de verwezenen te veroordelen, solidair en in solidum, tot het betalen van een meerwaarde van 75.000 euro, in ondergeschikte orde 60.000 euro, toegewezen aan het Herstelfonds, bedoeld in artikel 6.1.56 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, in ondergeschikte orde toegewezen aan de burgerlijke partijen
- vast te stellen dat aan de wettelijke vereisten van de bijzondere verbeurdverklaring is voldaan en aan beklaagden de bijzondere verbeurdverklaring op te leggen van het vermogensvoordeel van 60.000 euro
- de verwezenen eveneens te veroordelen om, binnen een uitvoeringstermijn van 6 maanden nadat het tussen te komen vonnis in kracht van gewijsde zal getreden zijn, over te gaan tot het heraanplanten van het gehele perceel gekadaastreerd en begroot op 7.549 m², met bosplantsoen van de soort *quercus robur* (zomereik) of *quercus petraea* (wintereik) en met de minimumleeftijd "3 + 1" (m.a.w. 3 jarige zaaiing en 1 jaar verplant), dit alles in een plantverband dat niet wijder is dan 2m x 2,5m
- de verwezenen solidair te veroordelen tot betaling van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging indien de verwezenen de bevolen maatregel niet geheel uitvoeren binnen de gestelde uitvoeringstermijn,
- te zeggen voor recht dat na het verstrijken van de gestelde uitvoeringstermijn, de dwangsom door beklaagden zal verbeurd zijn vanaf de eerste dag na de betekening van het tussen te komen vonnis, zonder dat verwezenen zich nog op enige respijttermijn zullen kunnen beroepen;
- verwezenen eveneens te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding, begroot op de borgstelling van 370 euro, de dagvaardingskosten van 53,82 euro, de kosten van 122,43 euro voor de inschrijving op het hypotheekkantoor, de kosten voor het rolrecht van hoger beroep, begroot op 52 euro, de getuigen- en deskundigenkosten en de rechtsplegingsvergoedingen van respectievelijk 1.320 euro in eerste aanleg en 1.320 euro in hoger beroep;
- te zeggen voor recht dat de eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet;
- te zeggen voor recht dat deze eindbeslissing wordt ingeschreven in het vergunningsregister conform artikel 6.2.2 VCRO.

Algemene overwegingen

2. Waar de burgerlijke partijen zich wat de rechtsgrond voor hun vorderingen betreft in syntheseconclusie beroepen op een amalgaam van wettelijke bepalingen, wijst het hof voorafgaand op volgende principes:

- 1) dit hof oordeelt als strafrechter over de burgerlijke vorderingen ingesteld door de burgerlijke partijen;
- 2) over de strafvordering ten aanzien van de beklaagden werd definitief geoordeeld in het bestreden vonnis; op het enkel hoger beroep van de burgerlijke partij kan immers niet geoordeeld worden over de strafvordering;
- 3) de beklaagden werden in het bestreden vonnis vrijgesproken voor de feiten onder tenlastelegging B.I; deze vrijspraak staat het hoger beroep van de burgerlijke partijen niet in de weg in die zin dat deze vrijspraak definitief blijft maar dat het hof wel zal moeten nagaan voor wat de burgerlijke vordering betreft, of het als misdrijf aangemerkte feit dat aan de vordering van de burgerlijke partijen ten grondslag ligt bewezen is en of het de burgerlijke partijen schade heeft berokkend;
- 4) de beklaagden werden onder tenlasteleggingen A en B enkel vervolgd voor stedenbouwkundige inbreuken op het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (feiten die, behoudens de instandhouding (zie verder), thans nog strafbaar zijn door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening);
- 5) de burgerlijke vordering is het accessorium van de strafvordering; dit houdt o.a. in dat de beweerde schade die de burgerlijke partijen voorhouden te hebben geleden moet veroorzaakt zijn door de misdrijven die het voorwerp uitmaakten van de strafvordering en dat een schadevergoeding niet kan worden toegekend, noch een herstel kan worden bevolen op grond van fouten of onvoorzichtigheden of meer algemeen van misdrijven waarvoor de beklaagden niet werden vervolgd;
- 6) de publieke herstellvordering inzake stedenbouwkundige inbreuken (meerwaarde, bouw-of aanpassingswerken, herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand) gebeurt door een bevoegde overheid (zie huidige artikel 6.3.1, §1 VCRO);
- 7) daarnaast kan een derde-benadeelde het herstel in natura (herstel in de vorige staat of aanpassingswerken) of bij schadevergoeding vorderen op gemeenrechtelijke basis van artikel 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek (en artikelen 3 en 4 VtSv en artikelen 44 en 50 Strafwetboek); die principiële mogelijkheid voor de derde-benadeelde vindt bevestiging in artikel 6.3.2 VCRO dat bepaalt dat als de herstellvordering van de burgerlijke partij niet overeenstemt met de herstelmaatregelen, voorgeschreven met toepassing van artikel 6.3.1 VCRO de rechtbank de herstelmaatregelen bepaalt die ze passend acht.

Over de feiten die het voorwerp uitmaken van tenlastelegging B.I waarvoor verwezenen door de eerste rechter werden vrijgesproken

3. Onder de tenlastelegging B.I werden de verwezenen vervolgd, om als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard, de instandhouding in de periode van 4 mei 2010 tot 27 juli 2011 van een ontbossing van 5.091 m² (na intrekking van de stedenbouwkundige vergunning van 23 augustus 2005 strekkende tot het bouwen van een woning op 28 april 2009 bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en na vernietiging door de Raad van State van de stedenbouwkundige vergunning van 21 november 2006 strekkende tot het bouwen van een vrijstaande woning bij arrest van 4 mei 2010).

4. Vooreerst is volgens de burgerlijke partijen niet aanneembaar *“het afwijzen van de inbreuk van instandhouding van de niet-vergunde ontbossing van het gedeelte buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied, zeker nu de verkaveling-vergunning voor het ganse perceel het ‘behoud van het bestaande groen’ expliciet voorschrijft”*.

Het hof merkt echter op dat reeds tijdens de incriminatieperiode het instandhoudingsmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied niet (meer) strafbaar was (toenmalige artikel 6.1.1 VCRO). Er bestond op zich dus ook geen inbreuk van instandhouding van een stedenbouwkundige overtreding voor het gedeelte van het perceel buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied (in dit geval het gedeelte woonparkgebied van het perceel) waarvoor het Openbaar Ministerie kon vervolgen. Uit de overwegingen van de vrijspraak voor tenlastelegging B.I blijkt overigens dat ook de eerste rechter ervan uitging dat de verwezenen onder deze tenlastelegging B.I enkel werden vervolgd voor instandhouding van de ontbossing binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied. Alleen ging de eerste rechter er ten onrechte (zie volgend randnummer) van uit dat op basis van de gegevens van het strafdossier niet kon worden bepaald hoe groot het gedeelte van de ontbossing binnen het bosgebied was waarvoor oorspronkelijk een (stedenbouwkundige) vergunning werd afgeleverd.

Waar de burgerlijke partijen vragen om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schenden enerzijds artikel 146, 3de en 4de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO), ingevoerd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 (houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft), en anderzijds artikel 6.1.1, 3de lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke

Ordering (VCRO) niet de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, in samenhang beschouwd met (1) het Verdrag van Aarhus (dd. 25 juni 1998), inzonderheid de artikelen 2, 3 en 9, en met (2) het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, inzonderheid de artikelen 2, 6, 8 en 16, in zoverre de strafsanctie voor het instandhouden, bepaald in artikel 146, 1ste lid DRO en artikel 6.1.1 VCRO, van het misdrijf, bepaald in artikel 99, 2° en 3° DRO en artikel 4.2.2° en 3° VCRO, ook 'niet geldt' voor het 'ontbossen' in de zin van het Bosdecreet van 13 juni 1990, van het deel van het perceel dat niet is gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, ook al schrijft de verkavelingsvergunning expliciet het behoud van het bestaande groen voor met betrekking tot het ganse ontboste perceel?"

is het hof van oordeel dat deze prejudiciële vraag niet moet worden gesteld aangezien er klaarblijkelijk geen schending is van een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in artikel 26, §1 van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof (artikel 26, §2, lid 3 Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof). Hoewel de door de burgerlijke partijen voorgestelde prejudiciële vraag niet volledig identiek is aan eerder aan het Grondwettelijk Hof gestelde prejudiciële vragen over artikel 6.1.1, derde (en vierde) lid VCRO - de burgerlijke partijen wijzen zelf o.a. op de "nieuwigheden" van de combinatie met het verdrag van Aarhus en het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en het bosdecreet in hun voorgestelde vraag – moet het hof vaststellen dat het Grondwettelijk Hof reeds herhaaldelijk overwoog dat de Vlaamse decreetgever met artikel 6.1.1, derde lid, van de VCRO, in het raam van zijn appreciatiemarge grondwettelijk kon oordelen dat het in stand houden van een wederrechtelijke situatie in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden niet meer als een voortdurend misdrijf moest worden aangemerkt. De door de burgerlijke partijen voorgestelde vraag doet naar het oordeel van het hof geen afbreuk aan deze appreciatiemarge. Bovendien is het antwoord op de vraag niet onontbeerlijk om uitspraak te doen (artikel 26, §2, lid 3 Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof) en kan de zaak, wat dit onderdeel betreft, zelfs niet door het hof worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid (artikel 26, §2, lid 2, 1°). Zelfs ingeval deze vraag positief zou worden beantwoord (en als zou worden aangenomen dat de tenlastelegging B.I tevens betrekking heeft op de instandhouding van de ontbossing op het deel van het perceel dat niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied ligt) maakt dit immers niet dat deze feiten zonder meer kunnen worden aangemerkt als feiten die strafbaar waren tijdens de voorziene incriminatieperiode en dus als misdrijf omschreven feiten. Het gegeven dat "de verkavelingsvergunning voor het ganse perceel het 'behoud van het bestaande groen' expliciet voorschrijft" doet daaraan geen afbreuk.

5. Verder merkt het hof met betrekking tot de feiten onder tenlastelegging B.I op dat deze feiten van instandhouding vanaf 1 maart 2018 door de inwerkingtreding van het huidige artikel 6.2.2,1° VCRO volledig werden gedepenaliseerd en vandaag enkel nog worden bestraft met een bestuurlijke geldboete. Het opheffen van het strafbaar karakter van die feiten, ook in ruimtelijk kwetsbaar gebied, heeft echter niet tot gevolg dat het hof ontslagen zou zijn over de vorderingen van de burgerlijke partijen (tot schadevergoeding/herstel) te oordelen (zie ook nieuwe huidige 7.7.1, lid 1 VCRO) voor zover zij betrekking hebben op delen van het perceel die zijn gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied (zie vorig randnummer). Het hof dient met andere woorden nog steeds te oordelen of deze oorspronkelijk als misdrijf aangemerkte feiten zijn bewezen.

Wat dit laatste betreft herhaalt het hof dat de vrijspraak door de eerste rechter berustte op *“onduidelijkheden over de totale oppervlakte die toch nog gelegen zou zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied”*. Uit de stukken van het strafdossier blijkt echter duidelijk dat het perceel aan de kadastraal gekend als met een globale oppervlakte van 7.249 m² deels bestond uit woonparkgebied en deels uit bosgebied. Deze laatste bestemming is wel degelijk ruimtelijk kwetsbaar gebied, waardoor de in de tenlastelegging omschreven instandhouding, wat dit deel bosgebied betreft, op het ogenblik van de feiten nog strafbaar was gesteld. De burgerlijke partijen tonen aan de hand van een kopie van het verkavelingsplan aan dat het gedeelte bosgebied van dit perceel in totaliteit 4.445 m² bedraagt (subtitel VI.3 syntheseconclusie). Uit de oorspronkelijke (later ingetrokken) stedenbouwkundige vergunning die aan werd afgeleverd op 23 augustus 2005 en het proces-verbaal van 28 juni 2006 (stuk 16) blijkt ook duidelijk dat een deel van de oorspronkelijk vergunde ontbossing (voor 5.091 m²), naast het volledige deel woonparkgebied, betrekking had op dit stuk bosgebied van het perceel. Afgaand op de vaststellingen in het aanvankelijk proces-verbaal bedroeg dit deel 2.287 m²

2.287 m² = 5.091 m²
min de oppervlakte van het woonparkgebied 2.804 m² volgens hetzelfde verkavelingsplan)

dit komt overeen met

7.249 m² totale oppervlakte
min 2.804 m² ontbossing in woonparkgebied
min 2.287 m² in bosgebied
min 1.840 m² ontbossing in bosgebied ruimer dan oorspronkelijk vergund

= 318 m² bosgebied dat niet werd ontbost, zoals ook vermeld in het proces-verbaal van 28 juni 2006.

Het hof is daarom, anders dan de eerste rechter en anders dan de verwezenen ook vandaag nog voorhouden, van oordeel dat het als misdrijf omschreven feit van instandhouding onder tenlastelegging B.I wel bewezen is voor een oppervlakte van 2.287 m² (in plaats van 5.091 m² zoals oorspronkelijk in de dagvaarding vermeld), aangezien dit gedeelte van de oorspronkelijke vergunde ontbossing wel degelijk betrekking had op bosgebied.

De gevolgen van het ook gedeeltelijk bewezen zijn van dit feit op de door de burgerlijke partijen ingestelde vorderingen wordt hieronder verder besproken.

Over het door de burgerlijke partijen gevorderde herstel en artikel 16.6.6 DABM en de middelen van de burgerlijke partijen in verband met het ontbreken van een herstellvordering

6. De eerste rechter overwoog het volgende: *“De vordering met betrekking tot de meerwaarde en de heraanplanting is niet ontvankelijk gezien beklagden vervolgd worden voor een stedenbouwkundige inbreuk dewelke door de rechtbank bewezen geacht wordt, waarvoor enkel de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen bevoegd is voor het instellen van een herstellvordering met advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid.”*. Volgens de burgerlijke partijen leidt deze beoordeling tot de rechtsvraag of in dit geval van ontbossing het herstel niet kan/moet worden geënt op artikel 16.6.6 DABM (als handhaving voor inbreuken op het Bosdecreet).

7. De door de burgerlijke partijen gestelde rechtsvraag is echter foutief en overbodig. Zij is foutief omdat, zoals hierboven onder de algemene overwegingen in randnummer 2 gesteld, deze kamer van het hof als strafrechter die moet oordelen over de afhandeling van de burgerlijke belangen geen rechtsmacht heeft om een herstel te bevelen op grond van fouten of onvoorzichtigheden of meer algemeen van misdrijven waarvoor de beklagden niet werden vervolgd. De beklagden/huidige verwezenen werden in deze zaak enkel vervolgd voor stedenbouwkundige misdrijven, inbreuken op de VCRO en niet voor inbreuken op het Bosdecreet. Hoewel bij gelijktijdige vervolging voor beide misdrijven mogelijk sprake kan zijn van eendaadse samenloop - in welk geval de rechtbank van eerste aanleg en het hof in hoger beroep theoretisch bevoegd zouden zijn voor de overtredingen van het Bosdecreet waarvoor normaal gezien de politierechter en de rechtbank van eerste aanleg in hoger beroep bevoegd zijn - valt in dit geval, waarbij enkel werd vervolgd voor inbreuken op de

VCRO, het stedenbouwkundig ontbossingsmisdrijf te onderscheiden van het ontbossingsmisdrijf uit het Bosdecreet. Aldus kan het gevorderde herstel ook niet worden bevolen op grond van artikel 16.6.4 DABM dat het Bosdecreet handhaaft. Deze beperking raakt de rechtsmacht van het hof en gaat verder dan de omstandigheid dat de beklaagden/verwezenen *“hier formeel vervolgd werden voor een ‘stedenbouwkundige inbreuk’, zoals de burgerlijke partijen opwerpen.*

8. De rechtsvraag is bovendien overbodig aangezien, zoals tevens vermeld in randnummer 2, de burgerlijke partijen als beweerde derde-benadeelden, wel degelijk en in tegenstelling tot hetgeen werd beslist door de eerste rechter, beschikken over de mogelijkheid om een herstelmaatregel te vorderen op de gemeenrechtelijke basis van artikelen 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek (zoals overigens ook door de burgerlijke partijen zelf verder in hun syntheseconclusie wordt opgeworpen, zie subtitel XI). Ook de burgerlijke partij kan op deze basis, in samenlezing met het verdrag van Aarhus (zie art. 2.4, 3.4 en 9.3 en Cass. 11 juni 2013, P.12.1389.N), op ontvankelijke wijze een herstel vorderen.

De verdere argumenten door de burgerlijke partijen opgeworpen die verband houden met een beweerde schending in de motivering van de eerste rechter van artikel 6.1.41, § 1 VCRO, artikel 23 Grondwet, het verdrag van Aarhus, artikel 6 EVRM en het gelijkheidsbeginsel dienen niet beantwoord aangezien het antwoord daarop overbodig is om uitspraak te doen over de door de burgerlijke partijen ingestelde vorderingen. Er dienen ook geen prejudiciële vragen te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof of aan het Hof van Justitie zoals door de burgerlijke partijen voorgesteld aangezien deze vertrekken van de verkeerde premisse dat de overweging van de eerste rechter in verband met artikel 6.1.41, §1 VCRO incorrect was.

9. Het hof gaat om deze redenen ook niet in op de argumenten van de burgerlijke partijen in verband met een vermeende partijdigheid van de gemeente omwille van het ontbreken van een herstellvordering en de vermeende partijdigheid van het agentschap Natuur & Bos door het ontbreken van een herstellvordering. Wat de stedenbouwkundige herstellvordering betreft kan het hof immers enkel vaststellen dat er geen stedenbouwkundige herstellvordering is en herhalen dat de bepalingen van de VCRO niet verhinderen dat burgerlijke partijen zelf op ontvankelijke wijze dergelijke vordering kunnen instellen. Wat het ontbreken van een herstellvordering door het agentschap Natuur & Bos betreft, kan het hof enkel herhalen dat het agentschap niet de bevoegde overheidsdienst is om een stedenbouwkundig herstel te vorderen en dat het hof als strafrechter geen rechtsmacht heeft om een herstel op grond van het DABM te bevelen aangezien de

verwezenen niet samen met de stedenbouwkundige inbreuken tevens werden vervolgd voor overtredingen van het Bosdecreet.

Over de vordering tot het betalen van een meerwaarde en de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen

10. Waar de burgerlijke partijen vragen om de verwezenen te veroordelen tot het betalen van een meerwaarde, deze toe te wijzen aan het Herstelfonds en in ondergeschikte orde aan de burgerlijke partijen, wijst het hof er op dat de burgerlijke partijen uitgaan van een foutieve premisse over de aard van deze herstelmaatregel. De meerwaarde is immers een rechterlijke herstelmaatregel, voorzien in de VCRO, die ambtshalve wordt opgelegd door de rechtbank of wordt gevorderd door een bevoegde overheid. Het is een vergoeding voor het behoud van een ruimtelijke situatie die volgens de actuele regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften (zie artikel 6.3.1 e.v. VCRO), niet legaliseerbaar is. Aldus hebben de burgerlijke partijen hoedanigheid, noch belang bij deze vordering. De meerwaarde zoals bedoeld in de VCRO kan dus nooit vergoeding uitmaken van door hen geleden schade (zij het in natura, zij het door schadevergoeding). De verwijzing door de burgerlijke partijen naar de bepalingen van het Verdrag van Aarhus doen aan deze overweging geen afbreuk.

Waar de burgerlijke partijen verder vragen om de verwezenen “de bijzondere verbeurdverklaring op te leggen” wijst het hof er op dat zij hiervoor niet de hoedanigheid hebben aangezien de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen (artikelen 42 en 43bis Strafwetboek) een facultatieve straf is en de uitoefening van de strafvordering gebeurt door de procureur des Konings (artikel 28quater, tweede lid Wsv). Bovendien werd, zoals hierboven reeds gesteld, op strafrechtelijk gebied reeds definitief geoordeeld in deze zaak. Op het enkel hoger beroep van de burgerlijke partijen kan immers niet meer geoordeeld worden over de strafvordering en dus ook niet over de straftoemeting. Dit deel van de vordering is derhalve onontvankelijk.

Samenvattend over de ontvankelijkheid van de vorderingen van de burgerlijke partijen

Verwijzend naar bovenvermelde overwegingen zal het hof hieronder oordelen over de gegrondheid van de vordering van de burgerlijke partijen tot betaling van een schadevergoeding aan elk van hen en over de vordering tot herstel (heraanplanting) van het

perceel _____ gekadastreerd _____, maar enkel voor de onderdelen van de vordering die betrekking hebben op het deel dat bosgebied is.

De overige door de burgerlijke partijen gestelde vorderingen (tot betalen van een meerwaarde, tot de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen en tot herstel (heraanplanting) op het deel van het perceel dat geen bosgebied is) zijn onontvankelijk.

Tevens gaat het hof niet in op het voorstel om prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof/Hof van Justitie om bovenvermelde redenen.

Vorderingen tot herstel (deel bosgebied)

De burgerlijke partijen vorderen om de verwezenen te veroordelen om over te gaan tot het heraanplanten van het gehele perceel _____ voor een oppervlakte van 7.549 m² met bosplantsoen van de soort *quercus robur* (zomereik) of *quercus petraea* (wintereik).

Uit de voorgaande overwegingen volgt dat het hof theoretisch hoe dan ook enkel het herstel kan bevelen van de als misdrijf omschreven feiten die het als bewezen beschouwt. Het herstel zou in dat opzicht ook enkel kunnen worden bevolen voor een oppervlakte van 4.127 m² gelegen in bosgebied (2.287 m² + 1.840 m², zie overwegingen hierboven).

Zoals hierboven reeds gesteld kan inzake ruimtelijke ordening, naast de publieke vordering, ook een derde-benadeelde het herstel in natura vorderen door herstel in de vorige staat of aanpassingswerken (artikel 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek, artikelen 3 en 4 VtSv en artikelen 44 en 50 Strafwetboek).

Anders dan de verwezenen in conclusie voorhouden hebben zowel de burgerlijke partij _____ als eigenaar van het aanpalende perceel, en de burgerlijke partij _____ rekening houdend met haar maatschappelijk doel, een (theoretisch) belang bij het instellen van een herstellvordering. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de éézijdige bewering van de verwezenen als zou de burgerlijke partij _____ later zelf wederrechtelijke kappingen hebben uitgevoerd op zijn perceel. Het hof heeft overigens geen rechtsmacht om over deze aantijgingen te oordelen.

De verwezenen wijzen er in conclusie echter op dat er reeds een heraanplanting werd uitgevoerd zodat de vordering van de burgerlijke partijen alleszins ongegrond is. Het hof

merkt op dat, anders dan bij een op publieke vordering door de rechter opgelegde vordering waarbij het bewijs van herstel normaal gezien, behoudens bewijs van tegendeel, moet blijken uit een proces-verbaal van de bevoegde overheid (zie nieuwe artikel 6.3.6, §1 VCRO), de burgerlijke partijen die herstel vorderen op gemeenrechtelijke basis de bewijslast dragen voor het door hen geleden nadeel en, omgekeerd, de verwezenen met alle middelen hun stelling dat er reeds een heraanplanting is geweest kunnen aantonen, zelfs door vermoedens. Het hof stelt vast dat de verwezenen hun stelling dat zij in het verleden reeds heraanplantingen hebben gedaan op het deel bosgebied van hun perceel - dit is het deel van het perceel waarover het hof dient te oordelen, zie hoger - en dat de nieuwe eigenaar van het perceel nog bijkomende aanplantingen deed aannemelijk maken door hun verwijzingen naar het strafdossier en de door hen voorgelegde stukken. De burgerlijke partijen aan hun kant leveren niet het bewijs dat van een herbebossing op dit deel bosgebied nog geen sprake is. De door de burgerlijke partijen opgeworpen onwettigheid van de aan de nieuwe eigenaar verleende vergunning, zelfs indien aangetoond, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Vorderingen tot betaling van schadevergoeding

Vorderingen van burgerlijke partij

De burgerlijke partij vordert om de verwezenen hoofdelijk te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van respectievelijk 2.500 euro en 30.000 euro.

De eerste rechter heeft deze vorderingen afgewezen als ongegrond.

Het bedrag van 2.500 euro is volgens de burgerlijke partij een gevorderde vergoeding voor schade die hij zou hebben opgelopen tijdens een storm in januari 2007 waardoor bomen op zijn perceel zouden zijn omgevallen. Volgens de burgerlijke partij was deze schade niet gebeurd indien de ontbossing op het perceel van de verwezenen niet was gebeurd. Waar de eerste rechter de vordering van de burgerlijke partij heeft afgewezen omdat deze geen effectieve schade zou aantonen, wijst het hof er op dat uit de voorgelegde stukken hoogstens kan worden afgeleid dat de burgerlijke partij in 2007 schade heeft geleden door neervallende bomen op zijn domein maar dat de burgerlijke partij niet bewijst dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de lastens de verwezenen bewezen feiten van (instandhouding van) ontbossing en deze schade. Ook het hof wijst de vordering van de burgerlijke partij daarom af als ongegrond.

Het bedrag van 30.000 euro is volgens de burgerlijke partij een gevorderde vergoeding voor schade die het gevolg is van een verlies aan genot van de beleving van zijn perceel dat aanpaalt tegen het perceel van de verwezenen, alsook van een verstoring van het ecologisch evenwicht omdat na de ontbossing op het perceel van de verwezenen onkruid en struiken groeien die zouden overwaaien naar zijn perceel. De burgerlijke partij benadrukt hierbij dat zelfs ingeval van een heraanplanting dit alles pas zou worden “goedgemaakt” na 25 jaar.

Volgens de verwezenen toont de burgerlijke partij niet aan dat hij verlies van genot zou hebben van zijn perceel nu hij niet woont op dit perceel. Het is echter duidelijk dat de burgerlijke partij die eigenaar is van een perceel dat gelegen is in een ruimer bosgebied mee de gevolgen heeft gedragen van de ecologische aantasting van dit ruimere bosgebied waarin ook zijn perceel ligt. Het gaat om een vorm van morele en materiële schade die op zich ook moeilijk valt te begroten. Bovendien is het overwaaien van onkruid en struiken van het perceel van de verwezenen naar zijn terrein een loutere bewering die voor het overige ook niet wordt bewezen. Het hof kent daarom ook aan deze burgerlijke partij een definitieve schadevergoeding toe die naar billijkheid wordt geraamd op 1,00 euro.

Aan deze burgerlijke partij wordt daarom ook, gelet op de kennelijke overwaarding van zijn vordering, een rechtsplegingsvergoeding toegekend van:

- o 165,00 euro voor de eerste aanleg en
- o 180,00 euro (geïndexeerd) voor de tweede aanleg.

Vorderingen van burgerlijke partij

Deze burgerlijke partij vordert om de verwezenen hoofdelijk te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding, naar billijkheid begroot op 2.500 euro. De eerste rechter kende aan deze burgerlijke partij een definitieve schadevergoeding van 1,00 euro toe.

De verwezenen werpen in conclusie op dat de vordering van deze burgerlijke partij moet worden afgewezen wegens een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat de VZW niet zou optreden tegen de burgerlijke partij die volgens hen zelf wederrechtelijk een aantal bomen zou hebben gekapt op zijn terrein. Dit argument kan niet worden gevolgd aangezien, zelfs indien de verwezenen hun

beweringen ten aanzien van de burgerlijke partij hard zouden kunnen maken, dit niet het recht ontnemt aan de burgerlijke partij om te worden vergoed voor de door haar geleden schade in dit dossier.

Hoewel de burgerlijke partij dit in conclusie niet expliciteert kan uit de aard van de vordering worden afgeleid dat het hier om een morele schadevergoeding gaat. Er kan worden aangenomen dat de burgerlijke partij, rekening houdend met haar maatschappelijk doel, inderdaad morele schade heeft geleden. Dit soort van schade is echter moeilijk te begroten en het hof ziet geen redenen om, anders dan de eerste rechter, aan de burgerlijke partij een hogere schadevergoeding toe te kennen dan 1,00 euro, naar billijkheid bepaald.

Het bestreden vonnis wordt op dit punt bevestigd.

Aan deze burgerlijke partij wordt, rekening houdend met de kennelijke overwaardering van haar vordering, bijkomend een (geïndexeerde) rechtsplegingsvergoeding toegekend van 180,00 euro voor deze twee aanleg.

Overige vorderingen

Het hof stelt vast dat de burgerlijke partijen in het dispositief van hun conclusie een aantal zaken “vorderen” waarover het hof geen uitspraak kan/hoeft te doen aangezien zij volgen uit de toepassing van de wet:

- De terugbetaling van de aan de onderzoeksrechter betaalde borgsom: het hof is niet bevoegd te oordelen over de gevorderde geconsigneerde gelden in het kader van een burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter. Zodra over de strafvordering definitief uitspraak is gedaan en de beklaagde werd veroordeeld, zal op grond van art. 108 van het KB d.d. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken de door de burgerlijke partij in consignatie gegeven som terugbetaald worden, na aftrek van de kosten in haar belang gedaan en door het vonnis begroot.
- De “overschrijving” van de eindbeslissing op de kant van de dagvaarding: op grond van (het nieuwe) artikel 6.3.1, §6 VCRO wordt elke eindbeslissing die in de zaak gewezen is op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte ingeschreven op

de wijze, vermeld in artikel 84 van de Hypotheekwet van 16 december 1851. Bij gebrek aan een overschrijving wordt de eindbeslissing ingeschreven op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

- De “inschrijving” van de eindbeslissing in het vergunningsregister: deze opname wordt voorzien in artikel 5.1.2, §1, 2de lid VCRO.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 44, 45, 50 van het Strafwetboek
- 1382 van het Burgerlijk Wetboek
- 3 van de wet van 17 april 1878
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 van het KB van 26 oktober 2007

6. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van het hoger beroep zoals hoger bepaald, als volgt:

Het tussenarrest d.d. 19 december 2018 verder uitwerkend;

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

PAGE 01-00001362167-0023-0026-01-01-4

Zegt voor recht dat het als misdrijf omschreven feit van instandhouding onder B.I bewezen is voor een oppervlakte van 2.287 m²;

Zegt dat niet wordt ingegaan op de door de burgerlijke partijen in syntheseconclusie voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof of aan het Hof van Justitie;

Wijst de vordering tot herstel van de burgerlijke partijen van het perceel
gekadastraerd en de vorderingen tot
schadevergoeding van de burgerlijke partijen, voor zover zij betrekking hebben op het deel
dat woonparkgebied is, af als onontvankelijk;

Wijst de door de burgerlijke partijen gestelde vorderingen tot betalen van een meerwaarde
en tot de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen eveneens af als
onontvankelijk;

Wijst de vordering tot herstel van de burgerlijke partijen van bovenvermeld perceel, voor
zover ze betrekking heeft op het deel dat bosgebied is, af als ongegrond;

Verklaart de vorderingen tot betaling van schadevergoeding van de burgerlijke partijen deels
gegrond als volgt:

Veroordeelt de verwezenen en hoofdelijk om
aan de burgerlijke partij een schadevergoeding van EEN
EURO (definitief) te betalen;

Veroordeelt de verwezenen en hoofdelijk om
aan de burgerlijke partij een
schadevergoeding van EEN EURO (definitief) te betalen;

Wijst al het door de burgerlijke partijen anders of meer gevorderde af als ongegrond;

Veroordeelt de verwezenen hoofdelijk tot de kosten op burgerrechtelijk gebied in beide
aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 39,60 euro;

Veroordeelt de verwezenen en hoofdelijk tot betaling
van de volgende rechtsplegingsvergoedingen:

- aan de burgerlijke partij : HONDERVIJFENZESTIG EURO in eerste aanleg en HONDERDTACHTIG EURO in hoger beroep

- aan de burgerlijke partij : HONDERVIJFENZESTIG EURO in eerste aanleg en HONDERDTACHTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

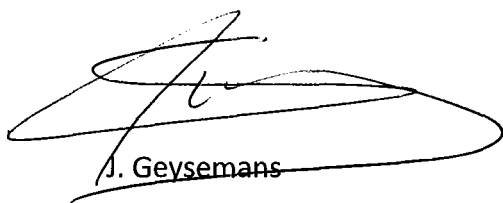
J. Daenen raadsheer

J. Decoker raadsheer

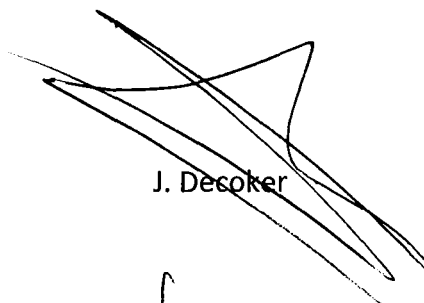
en in openbare terechtzitting van 21 maart 2019

uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

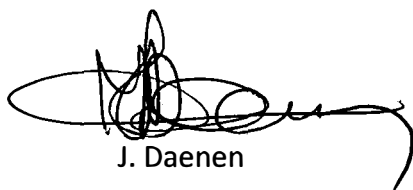
met bijstand van griffier J. Geysmans

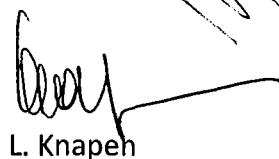
J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

